

Зайовата къщичка

Зайо Байо и Кума Лиса били съседи. Къщите им в гората се издигали, току-речи, една до друга. Обаче Лисината къща била от лед, а Зайовата от кори и лико.

През зимата и двамата прекарвали добре, но ето че настъпила пролет. Лисината къща се стопила, а Зайовата си останала, както си била. Кума Лиса отишла при Зайо Байо и го помолила да я пусне да се сгрее. Заекът я пуснал, а тя го изпъдила:

— Аз съм Лисица царица — рекла. — В чиято къща вляза, тя става моя. Махни се оттук, че ще те разкъсам.

Зайчето се разплакало и тръгнало да дири защитник. Върви по пътя и плаче. Ето че го срещат кучета.

— Бау, бау, бау! Джав, джав, джав! — казват те. — Защо плачеш, Зайо Байо?

— Оставете ме, мили кучета — отвръща им зайчето. — Как да не плача? Имах си къщица от кори и лико, здраво съградена и хубаво изписана. И от студ ме пазеше, и от горещина. Кума Лиса пък имаше ледена къща. Стопи се нейната, дойде в моята, уж да се сгрее, взе, че ме изпъди да се скитам по света немил-недраг, без дом и без покрив.

— Не плачи, Зайо Байо! — казват кучетата. — Ние ще я прогоним.

— Не можете я прогони. Тя е проклета и много зла.

— Не, не. Ще видиш как ще я прогоним.

Отишли при къщицата.

— Бау, бау, бау! Джав, джав, джав! Скоро, Лисо, вълн! Скоро вълн! А лисицата се обадила отвътре:

— Като изляза, па като се развъртя, на късове ще ви направя и по цялата гора ще ви разпръсна.

Кучетата се уплашили и избягали.

Зайчето тръгнало отново да търси закрилник. Върви по пътя и плаче. Ето насреща му Баба Меца. Спира се тя и го запитва:

— Защо плачеш, мило зайче?

— Остави се, Бабо Мецо! Как да не плача? Съградих си къщица от кори, изписах я отвътре и отвън, наредих я — да ти е драго да влезеш и да поседнеш. Зиме ме пазеше от студ, а лете — от горещина. Кума Лиса си имаше ледена къща. Нейната се стопи и тя дойде в моята, уж само да се сгрее. Настани се вътре, а мене изпъди — да се лутам по света немил-недраг, без дом и без покрив.

— Не плачи, Зайо Байо — казва му мечката. — Аз ще я изгоня.

— Не можеш я изгони, Бабо Мецо. Кучетата я гониха и не смогнаха да я прогонят. И ти не ще успееш.

— Не, не. Ще я изгоня.

Отишли при Зайовата къща.

— Ръррррр! — изревала мечката. — Скоро, Лисо, вълн! Скоро вълн! А лисицата се обадила отвътре:

— Като изскоча, па като се развъртя, на късове ще те направя и по цялата гора ще те разпръсна. Скоро се махай!

Мечката се уплашила и избягала.

Пак тръгнало зайчето да търси защитник. Върви по пътя и плаче ли, плаче. Среца го бикът — силен и буен. Спира се и го запитва:

— Защо плачеш, Зайко? Кажу на батя си?

— Батю Биче, остави се! Как да не плача? Съградих си къщица — тъкмо като за мене. И хубава, и здрава. Зиме от студ ме пазеше, лете — от горещина. А Кума Лиса, моята съседка, имаше къща от лед. Запролети се. Лисината къща се стопи. Тя ми дойде на гости, уж само да се сгрее, че беше премръзнала. Влезе и не излезе вече, а мене изпъди да се скитам по света немил-недраг, без покрив и без дом.

— Да вървим тогава да я прогоним.

— Не ще можеш я прогони, батю Биче. Кучетата отидоха, но не можах да я прогонят. След тях отиде мечката — и тя не можа. Ти ли ще можеш?

— Ще мога, разбира се. Аз от никого не се боя. Кой смее да ми излезе насреща?

— Не ще успееш, батю Биче.

— Ще я изгоня, ти казвам. Ще видиш.

Отишли при къщата на Зайо Байо. Разревал се оня ми ти бик — цялата гора се разклатила. Всичко живо се изпокрило по дупки и хралупи.

— Скоро, Лисо, вълн! Скоро вълн! А Кума Лиса се обадила отвътре:

— Като изскоча, че като се развъртя, на късове ще ви направя и по цялата гора ще ви разпръсна.

Бикът се уплашил и побягнал.

Пак тръгнало зайчето само-самичко да си търси защитник. Върви и плаче, та се къса. Гората цепи. Ето насреща му Кумчо Вълчо.

— Аууууу! Стой, Зайо Байо! Защо си се разплакал?

— Остави се, Кумчо Вълчо! Как да не плача, като е за плач? Къща си бях съградил, изписал я бях и наредил. Да ти е драго — да седнеш, та да си починеш. Къщата ми е от брезови кори и от лико. А Кума Лиса — проклетницата съседка

— си имаше къщица от лед. Дойде пролет, къщата ѝ се стопи. Примоли ми се да я пусна за малко да влезе, колкото да се сгрее. Пуснах я, Кумчо Вълчо. И знаеш ли що стана? Кума Лиса ме прогони, за да се настани в къщата ми. Ето ме, че се скитам по света немил-недраг, без дом и без стряха.

— Да отидем да я изпъдим, Зайо Байо.

— Да отидем, Вълчане, но ти не можеш я изпъди, проклетницата! Страшна и зла е. Всички се боят от нея. Кучетата отидоха, тя ги подплаши и те побягнаха. Мечката отиде след тях — и нея изплаши, и тя побягна. Подир това отиде бикът, но и той не можа да я изгони. И той избяга. И ти не можеш я прогони.

— Мога, Зайо Байо, мога. Ще видиш, че мога.

Отишли при къщата на зайчето. Разревал се вълкът:

— Скоро, Лисо, вълн! Скоро вълн! Излез, че насила ще те измъкна!

А лисицата се обадила отвътре:

— Като изскоча, па като се развъртя, на късове ще те направя и по цялата гора ще те разпръсна.

Вълкът се уплашил и избягал.

Зайчето тръгнало отново да търси защитник. Плаче, хлипа и проклина лошата съседка, лисицата. Небето цепи от плач. Но никой го не чува. Всички животни се изплашили от Кума Лиса. Кучетата, мечката, бикът и еленът им разправили. Много ги било страх, горките.

Зайчето наближило към селото. Срещнал го Петльо с коса на рамо. Тръгнал бил на коситба.

— Кукуругуууу, Зайо Байо! Кукуругуууу, защо си се разплакал?

— Ох, остави се, байо Петльо! Как да не плача? Съградих си къща — хубава и яка, изписах я, наредих я, — да я видиш, та да ми завидиш. От пъстри кори и лико я направих. А Кума Лиса, моята съседка — нали е ленива, — си направи къща от ледени буци. Запролети се, пекна слънцето, разтопи я. А моята къща си остана. Дойде лисицата на гости и ме помоли да се сгрее на огнището ми. Влезе, настани се и ме прогони да се скитам нагоре-надолу немил-недраг, без дом и без поделон.

— Туй ли било? Хайде да вървим тогава да я изпъдим.

— Да вървим, бай Петльо, но можеш ли я изпъди?

— Мога, Зайо Байо, мога.

— Не, не можеш, байо Петльо. Кучетата отидоха — зли и свирепи, — а Кума Лиса ги изплаши. Отведох Баба Меца — и тя се уплаши. После отидохме с бика

— и той се уплаши. Най-сетне отведох Кумчо Вълчо, но лисицата подплаши и него. И ти не можеш пропъди тая проклета лисица.

— Аз ли не мога? Ще видиш.

Отишли при къщата. Петелът се развикал:

— Кукуригу! Кукуригу! Скоро, Лисо, вълн! Скоро, Лисо, вълн!

— Кукуригу! Кукуригу! Аз съм петел с гребен червен. На теб, Лиске, добър урок ще ти дам, от Зайовия дом ще те изгоня сам!

И – хоп! – клъвнал натрапницата с все сила и тя избягала.

Заживели щастливо в къщичката двамата неразделни приятели – Зайо и Петльо.